

80. výročí přistání v den D. Byla to Rudá armáda, která osvobodila Osvětim. „Operace Bagration“ (léto 1944)

lipovylst.cz/wordpress/80-vyroci-pristani-v-den-d-byla-to-ruda-armada-ktera-osvobodila-osvetim-operace-bagration-leto-1944

David Z Moravy

6. června 2024

0

.Operace Rudé armády Bagration nebyla vyloděním v den D přerušila německý fašismus v létě 1944.

Od ruské invaze na Ukrajinu se ze strany západních médií a politiků zvýšilo tempo pokusů přepsat dějiny druhé světové války.

*Na akci k 80^{čt} výročí osvobození Osvětimi v tomto roce předsedkyně Evropské komise **Ursula Von Der Leyen** nikdy ani nezmínila, že to byla Rudá armáda, kdo osvobodila tábor smrti.*

Prezident Biden mezitím během nedávného projevu na Arlingtonském vojenském hřbitově řekl, že americká armáda „osvobodila kontinent“ od fašismu a nezmínil se o roli Rudé armády ve vítězství nad nacistickým Německem.

Soutěžící příběhy o důležitosti dne D

Britská vláda pořádá sérii akcí k oslavám 80^{čt} výročí přistání v den D. Na svých stránkách Spojené království hrdě prohlašuje, že vylodění bylo „zlomovým bodem ve druhé světové válce“ pro:

„Den D změnil běh dějin a signalizoval začátek konce pro nacistické Německo... Ustavení bezpečné fronty v Normandii bylo zásadní pro spojenecké síly k zahájení dalších ofenziv, vedoucích k osvobození Paříže, tlaku na Německo, a nakonec k vítězství.“

Toto vyprávění je dále ilustrováno v článku [Iana Cartera](#) z Imperial War Museum v Londýně *Proč byl den D tak důležitý pro vítězství spojenců*. Carter dělá grandiózní a historicky nepřesné tvrzení, že

spojenecká invaze v Normandii hrála v porážce nacistického Německa důležitější roli než porážky, které utrpělo na východní frontě:

“Německá armáda utrpěla katastrofu větší než Stalingrad, porážku v severní Africe nebo dokonce masivní sovětskou letní ofenzívu v roce 1944.”

Americký historik Peter Kuznick, profesor historie na Americké univerzitě a spoluautor s Oliverem Stoneem knihy *The Untold History Of The United States*, komentoval příběh, že to bylo vylodění v den D, které zlomilo záda německému fašismu. V rozhovoru pro The Real News Network dne 9. června 2019:

“Pro Američany válka začíná v Pearl Harboru 7. prosince 1941. A pak jsou nějaké boje v severní Africe a podbřišku a v Itálii.” Ale skutečná válka pro Američany začíná **6. června 1944** invazí do Normandie se dnem D. Poté Američané bez pomoci porazili Němce a vpochovali přímo do Berlína. A Američané vyhráli válku v Evropě. To je velmi, velmi nešťastný a nebezpečný mýtus, který byl spáchán. ... To není realita. Skutečnost byla taková, že úspěch v Normandii je z velké části způsoben tím, že Němci byli v té době již značně oslabeni, protože se pustili do úderů a byli na ústupu napříč Evropou před ruskou armádou, před obrovskou Rudou armádou. armády, která tehdy osvobozovala koncentrační tábory.“

LCVP (vylod'ovací člun, vozidlo, personál) z USS *Samuel Chase* s posádkou pobřežní stráže USA vylod'uje jednotky roty A, 16. pěchoty, 1. pěší divize (Velká červená) a brodí se do části Fox Green na pláži Omaha (Calvados, Basse-Normandie, Francie) ráno 6. června 1944. Američtí vojáci narazili při vylodění na nově zformovanou německou 352. divizi. Během počátečního přistání byly dvě třetiny roty E obětmi. (Z veřejné domény)

Na rozdíl od tohoto proamerického vyprávění mluvčí ruského ministerstva zahraničí **Maria Zakharová** učinila k 75. výročí přistání v den D následující prohlášení:

„Jak poznamenávají historici, vylodění v Normandii nemělo rozhodující dopad na výsledek druhé světové války a Velké vlastenecké války. Bylo to již předem určeno v důsledku vítězství Rudé armády, zejména u Stalingradu (koncem roku 1942) a Kurska (v polovině roku 1943),“

Než budu pokračovat, zde je moje vyloučení odpovědnosti. Můj dědeček bojoval v severní Africe s Brity 8^{čt} Armáda, takže tento článek neoklepává přínos spojeneckých vojáků, ale pouze se snaží dát historickou rovnováhu vysoce zpolitizovanému vyprávění o tom, kdo zasadil rozhodující úder nacistickému Německu během roku 1944.

Význam německých porážek během roku 1943

Spojené státy vstoupily do druhé světové války 7. prosince 1941 po japonském útoku na americkou námořní základnu Pearl Harbour. Již v červnu 1942 Sovětský svaz naléhal na své americké a britské spojence, aby otevřeli druhou frontu v západní Evropě. USA a Velké Británii by trvalo další dva roky, než by konečně zahájily invazi do Francie. Mezitím Rudá armáda vzala tíhu německé vojenské síly a miliony zemřely v genocidní rasové válce vedené nacisty na východní frontě.

USS Arizona hořela dva dny poté, co byla zasažena japonskou bombou při útoku na Pearl Harbor. (Z veřejné domény)

V červnu 1944 již byla konečná porážka nacistického Německa potvrzena vítězstvími Rudé armády u Stalingradu (srpen 1942-únor 1943) a Kursku (červenec-srpen 1943) během roku 1943. U Stalingradu ztratila 6. armádu a čtyři spojenecké armády. více než 500 000 mužů. Mezitím v Kursku ztratila 30 divizí (přes 500 000 mužů), včetně 7 Panzerových divizí vybavených novými tanky Panther a Tiger, 1 500 tanků, 3 000 děl a 3 500 válečných letadel.

Němečtí i sovětští generálové píšící po válce se shodují na katastrofálních důsledcích porážek Wehrmachtu během roku 1943. Generálplukovník Heinz Guderian, který se v roce 1944 stal náčelníkem generálního štábu, připustil, že do konce roku 1943 Wehrmacht „utrpěl problémy“. rozhodující porážku. ... Od nynějška byl nepřítel nesporně v držení iniciativy.“

Polní maršál Manstein zopakoval Guderianovo hodnocení katastrofálních následků německých porážek během roku 1943. Ve svých pamětech poznamenal, že do konce roku 1943 Wehrmacht:

“ ...zjistilo se, že vede obranný boj, který nemůže být ničím jiným než systémem improvizací a odstávek.... Udržet se v poli a tím maximálně oslabit útočné schopnosti nepřítele se stalo celou podstatou boj.”

Maršál Žukov, zástupce velitele Rudé armády, si později všiml rozhodující povahy porážek způsobených německému Wehrmachtu během roku 1943:

“Nejen, že zde byly zničeny vybrané a nejmocnější skupiny Němců, ale nenávratně byla zničena víra německé armády a německého lidu v nacistické vedení a schopnost Německa odolat rostoucí síle Sovětského svazu.”

Sovětskí vojáci v Polotsku, 4. července 1944 (z veřejné domény)

Američtí historici David Glantz a Jonathan House ve svém popisu východní fronty ***Když se titáni střetli Jak Rudá armáda zastavila Hitlera*** prohlašují, že rok 1943 byl pro německou armádu zničujícím a smrtelně destruktivním obdobím:

„Organizačně byl Wehrmacht koncem roku 1943 jasně v úpadku. Kromě smrti 6. armády a několika spojeneckých armád byly německé tankové síly a letecké dopravní síly opakovaně rozbity. Stovky obyčejných pěších divizí byly zredukovány na dvě třetiny jejich síly, s klesající pohyblivostí a nedostatečnou protitankovou obranou.“

“Vskutku, po Kursku se spustil začarovaný kruh. Každý nový neúspěch donutil Němce nasadit své nově naverbované náhradní jednotky a své renovované tankové jednotky do bitvy rychleji a s menším výcvikem.” Špatně vycvičení vojáci utrpěli abnormálně

vysoké ztráty, než se naučili drsné realitě boje. Tyto ztráty zase znamenaly, že velitelé museli povolát další vlnu náhrad v ještě dřívější fázi svého výcviku.”

V létě 1944 německý Wehrmacht nebyl schopen provést všeobecnou ofenzívu na široké frontě. Vzpamatovávala se z masivních ztrát způsobených zimním tažením Rudé armády v letech 1943-44, které vedly ke zničení velkých částí první tankové, šesté, osmé a sedmnácté armády. 16 německých divizí čítajících přes 50 000 mužů bylo zcela zničeno, zatímco 60 dalších divizí bylo zredukováno na úlomky jejich bývalé síly.

Cíle pro sovětské letní ofenzívy z roku 1944

Širší geopolitické úvahy vstoupily do úvah velení Rudé armády při vypracovávání cílů pro její letní tažení v roce 1944. Dlouho odkládaná druhá frontová invaze do Francie byla faktorem ve Stalinově uvažování. Byl si vědom toho, že vylodění amerických sil v Normandii bude v závodě s Rudou armádou o to, kdo se dostane do Berlína jako první. V roce 1943 se Stalin setkal s Churchillem a Rooseveltem na Teheránské konferenci, aby začali plánovat poválečnou budoucnost Evropy, která předpokládala rozdělení Německa na zóny vlivu. Stalin byl rozhodnut, že Rudá armáda se dostane do Berlína jako první, a tak bude mít iniciativu při rozdělování Německa a zajištění toho, že se východní Evropa stane satelitní nárazníkovou zónou pro Sovětský svaz.

V březnu 1944 zahájil Státní výbor obrany vedený Stalinem a generální štáb Rudé armády analýzu svých možností pro letní ofenzívu. Nakonec bylo rozhodnuto, že Rudá armáda zaútočí a zničí svého nejtvrďšího nepřítele: skupinu armád Střed, která byla soustředěna v Bělorusku. Osvobození Běloruska by umístilo Rudou armádu do Polska a nechalo ji připravenou na nejpřímější cestě do Berlína a mělo by dodatečný bonus v podobě opuštění skupiny armád Sever odříznuté od jejích zásobovacích linií a neschopné ustoupit.

Letní kampaň by zahrnovala pět různých ofenziv probíhajících od severu k jihu, které by byly rozmístěny podél fronty v délce 2 000 mil. Operace Bagration byla pojmenována po ruském generálovi, který byl smrtelně zraněn v roce 1812 v bitvě u Borodina. Začátek byl naplánován na 22. června téměř čtrnáct dní po ofenzivě proti Finsku, která měla tohoto německého spojence vyhnat z války.

Rudá armáda provedla masivní přesun jednotek v přísném utajení, což bylo součástí jejího velmi úspěšného podvodu, který vedl německé vrchní velení k očekávání, že hlavní ofenzivy budou namířeny proti skupině armád Jih a skupině armád Sever.

V polovině června se Rudé armádě podařilo vymanévrovat 14 kombinovaných armád na místo spolu s 1 tankovou armádou, 118 střeleckými divizemi, 4 leteckými armádami a 2 jízdními sbory. Tato obrovská síla se skládala z 1 254 300 mužů, 2 715 tanků, 24 363 děl podporovaných 2 306 raketomety Katuša a 5 327 bojových letadel podporovaných 700 bombardéry ze Síly bombardérů dlouhého doletu.

Logistika spojená s přípravou čtyř armádních front zapojených do operace Bagration dává představu o masivním rozsahu blížícího se útoku. Čtyři armádní fronty byly podporovány 70 000 nákladními auty a 90-100 vlaky denně, které přivážely palivo a munici na startovní čáry blížící se ofenzivy.

Letní ofenzivy začínají

Tři dny po přistání dne D 9. června zahájilo téměř 1000 bojových letadel ofenzivu, která měla Finsko vyřadit z války. Mělo to také další výhodu v tom, že udrželo pozornost skupiny armád Střed odvrácené od hlavního sovětského náporu, který se pečlivě formoval před německou obranou.

Operace Bagration 23. června – 19. srpna 1944

Dne 19. června sovětští partyzáni spustili přes 10 000 demoličních náloží, které roztrhaly německou železniční trať, vozový park, vlečky a křižovatky na centrální frontě. Během následujících 4 nocí 40 000 demolic rozšířilo zkázu hluboko do týlu německé dopravní sítě.

Operace Rudé armády Bagration nebyla vyloděním v den D přerušila německý fašismus v létě 1944

Zdroj: WWII Database

Konečně 23. června, téměř na třetí výročí invaze Wehrmachtu do Sovětského svazu, zahájila Rudá armáda svůj masivní překvapivý útok proti skupině armád Střed.

Operace Bagration dosáhla úplného taktického překvapení a brzy se skupina armád Střed otřásla. Zdálo se, že německé vrchní velení si vůbec neuvědomuje blížící se katastrofu, která rychle zahalila jejich síly. Hitler odmítl svolení k jakékoli pružné obraně, která zahrnovala taktický ústup německých jednotek, a nebyl ochoten schválit žádné větší posily vyslané do skupiny armád Střed.

Již 24. června čelila skupina armád Střed velmi vážnému ohrožení celého svého postavení. John Erickson ve svém magisterském popisu východní fronty, *Cesta do Berlína: Stalinova válka s Německem, svazek 2*, komentoval:

„Od této chvíle byla skupina armád Střed chycena v nemožné situaci a postupně zalita ruskou palbou, které byla odepřena jakákoliv míra flexibility, ale bez jakékoli účinné posily. ... Situace třetí tankové [armády] a čtvrté armády byla vážná: pro devátou armádu na jihu se rychle stala katastrofou.“

Týden po zahájení operace Bagration se německý obranný systém zhroutil. Čtyři fronty Rudé armády osvobodily Vitebesk, Oršu, Moghilev a Bobruisk a postupovaly směrem k Minsku. Zabili přes 130 000 německých vojáků, zajali 66 000 a zničili 900 německých tanků a tisíce vozidel. Ztráty Rudé armády byly tak vysoké, že 2nd

Běloruský front byl nucen se stáhnout a získat zpět. Přes své těžké ztráty nevykazovala Rudá armáda žádné známky zvolnění tempa ofenzivy.

Opuštěná vozidla německé 9. armády na silnici poblíž Bobruisk (z veřejné domény)

Tři německé armády, které tvořily skupinu armád Střed, byly v rozkladu a bezhlavě ustupovaly. Bylo jim nařízeno řídit se politikou spálené země, která neponechávala žádné zdroje pro postupující Rudou armádu, která se setkala s četnými německými válečnými zločiny. John Erickson poznamenal, že:

„Minsk, jeho továrny dynamitované a jeho zařízení zničená, stál většinou v troskách; po většině Běloruska sovětská vojska postupovala vypálenými vesnicemi a rozbitými městy, dobytek zmizel a populace strašlivě prořídla. Jednotky Rudé armády nejdnou narazily na vagony naložené dětmi, které byly odeslány k deportaci do Říše.

Minsk, hlavní město Běloruska, padl 3. července a Rudá armáda se přesunula, aby obklíčila a zničila německou 4. armádu, jejíž síla do té doby klesla na asi 105 000 mužů.

40 000 německých vojáků zemřelo při pokusu dostat se ze sovětského obklíčení. 11. července se vzdaly zbytky 4. armády bez munice a paliva.

Rudá armáda dosáhla totálního taktického a strategického úspěchu a roztrhla 250 mil mezeru na německé frontě a zanechala skupinu armád Střed se skrovnými 8 divizemi, které měla k dispozici.

Odhady ohromujících německých ztrát naznačují, že skupina armád Střed ztratila 25-28 divizí, přes 450 000 mužů, zatímco dalších 100 000 padlo na jižní a severní frontě.

Sovětské ztráty byly stejně strašné, přičemž Rudá armáda utrpěla přes 230 000 zabitých a 800 000 zraněných.

Během bouřlivých ofenzív Rudé armády na přelomu června a července 1944 se západní spojenci snažili prolomit předmostí v Normandii. Operace Bagration a doprovodné ofenzivy, které zavedly Rudou armádu na východní předměstí Varšavy, překonaly jejich původní cíle a zlomily záda nejsilnější německé armádní skupině, takže Hitlerův režim zíral porážce do tváře.

Hodnocení operace Bagration

Hodnocení dopadu operace Bagration se všechna shodují v tom, že zasadila ničivý a katastrofální úder vojenským schopnostem německého fašismu.

Američtí historici David M. Gantz a Jonathan House zaznamenali strašlivé důsledky operace Bagration pro německý Wehrmacht:

„Zničení více než 30 divizí a krveprolití způsobilo mnoho přeživších divizí, doprovázené sovětským mechanizovaným postupem přesahujícím 300 kilometrů. Zdecimovala skupinu armád Střed,

nejsilnější německou armádní skupinu, těžce otřásla skupinou armád Jižní Ukrajina a přivedla Rudou armádu k hranicím Říše.

John Erickson ve svém hodnocení historické důležitosti operace Bagration poznamenal:

„Když sovětské armády rozbily skupinu armád Střed, dosáhly svého největšího vojenského úspěchu na východní frontě. Pro německou armádu na východě to byla katastrofa neuvěřitelných rozměrů, větší než ta Stalingradská...“

Toto hodnocení podporují němečtí a sovětsí generálové.

Podle německého vojenského historika, generála von Buttlara, zanechala operace Bagration německý Wehrmacht v nepořádku a rozbila jeho schopnost klást účinný odpor Rudé armádě. Všiml si, že „posun střední skupiny armád ukončil organizovaný odpor Němců na východě“.

Maršál Žukov ve svých pamětech podrobně zhodnotil vojenské a geopolitické důsledky operace Bagration:

„Za dva měsíce sovětská vojska porazila dvě velká strategická německá uskupení, osvobodila Bělorusko, dokončila osvobození Ukrajiny a osvobodila značnou část Litvy a východního Polska. V těchto bitvách 1., 2nd a 3rd Běloruské fronty a 1st Svatý Baltský front porazil 70 divizí. Třicet divizí bylo poraženo 1. ukrajinským frontem ve Lvovsko-Sandomirských oblastech ... porážka skupin Střed a Severní Ukrajina, dobytí tří hlavních předmostí na Visle a příchod k Varšavě přivedly naše úderné fronty blízko k Berlínu, nyní jen 600 km [370 mil] daleko ... Rumunsko a Maďarsko byly blízko odchodu z německé aliance.“

Během června až července 1944 operace Bagration zlomila záda nejsilnější vojenské formaci německého Wehrmachtu a zasadila německému fašismu smrtelnou ránu, ze které se nedokázala

vzpamatovat. Britsko-americký příběh o tom, že den D zasadil smrtelnou ránu německému fašismu, neobstojí při podrobném zkoumání.

Američtí vojenští historici Glantz a House poznamenali, že „...i když Němci potřebovali nasměrovat nové divize a vybavení na východ, během června a července byl Wehrmacht stále schopen udržet spojenecké předmostí v Normandii.“

17. července 1944 bylo v ulicích Moskvy defilováno 57 000 německých válečných zajatců zajatých během operace Bagration. Motivem k tomu bylo skotit všechny řeči o tom, že Rudá armáda nehrála rozhodující roli při ničení vojenských schopností německého Wehrmachtu.

Vojenský historik John Erickson poznamenal, jak:

„Rusové nesnášeli návrhy, že německá vojska byla přesunuta z Běloruska na západ, aby odrazila invazní spojenecké armády: přehlídka zajatců byla zčásti navržena tak, aby potlačila ‚nesmyslné‘ řeči tohoto druhu. Hlavní bitevní fronta, a zde sovětští komentátoři citovaní přímo z německých úzkostných výkřiků, ležela na východě, kde zuřily bitvy ‚apokalyptických‘ rozměrů.

Je to 80 let od významných událostí na východní frontě v létě 1944, které zlomily záda německému fašismu a zanechaly mu zírat poraženě do tváře. Měli bychom oslavit toto vítězství a připomenout si obrovské oběti, které přinesla Rudá armáda.

To znamená, že bychom neměli být spokojeni s porážkou německého fašismu. Podmínky, které pomohly zrodu fašismu, se začínají znovu vynořovat a další globální ekonomická krize jim dá obrovský stimul.

Bertolt Brecht na to varoval, když psal po druhé světové válce.
Brecht varoval:

“Neradujte se z jeho porážky, muži.” I když svět vstal a zastavil toho bastarda. Ta fena, která ho porodila, je opět v říji.”

*

Dr. Leon Tressell je pravidelným přispěvatelem do Global Research.

Hlavní obrázek: Dva zničené tanky Panzer IV patřící 20. Panzer Division , červen 1944 (From the Public Domain)

Původním zdrojem tohoto článku je Global Research

About The Author

0

Continue Reading

[Previous Proč Velká Británie a USA oddalovaly otevření druhé fronty?](#)

[Next DVĚ STĚ LET TERORISMU USA: Přehledný seznam všech amerických válečných zločinů, teroru a válek \(část 2: od války ve Vietnamu do současnosti\)](#)